

de 30 Alen, vedkommende Ejere have faaet, sat i Skat, og ikke alene dette er sat i Skat, men ogsaa den Del, som var tilvokset det ikke indtørrede Areal for Udtørringen. Men nu ser man den Mærkelighed, at disse Lodsejere, som altid have ment, at de have faaet disse 30 Alen, og at de i alt Fald ejede den Jord, som var tilvokset deres Marker, ikke eje dette Areal; det tilhører Aktieselskabet. Skulle disse Ejere nu virkelig løse Adkomst paa Besiddelsesretten til denne Grund? Det ser ud til, at det er ret vanskeligt at faa den, og man kan i alt Fald ikke faa den, uden at det koster ikke saa ganske lidt. Jeg savner en Bestemmelse i Lovforslaget om, hvorledes disse Folk skulle faa Adkomst. Jeg ved for Resten ogsaa, at det ved andre Arealer, som ere indvundne paa samme Maade, ved indtørrede Indsøer o. s. v., har været ret vanskeligt for de tilgrænsende Lodsejere at faa Skøde paa dem. Jeg mener, at det var en Pligt for dem, som udtørrede Arealet, eller i alt Fald for Staten at betale vedkommende Ejer Udlæget til at faa Adkomst paa et saadant Stykke Jord. Det er blot denne Henstilling, jeg vil gøre til Udvalget, om ikke det var rigtigt, at en Bestemmelse derom blev indført i dette Lovforslag.

Scavenius: Klokken er bleven for mange til, at jeg skal optage Diskussionen. Jeg skal blot meget bestemt udtale, at jeg ser ikke rettere, end at hvis man gaar ud fra, at de endnu bestaaende Hartkornsskatter i og for sig ikke ere heldige, men snarere uretfærdige, og hvis man dernæst gaar ud fra *ikke*, at de skulle bortfalde, som den højtærede Minister sagde — det er der vel nok ingen, som antager — men at de i Kommunerne skulle fikseres, og hvis der saa her udover skulde paakræves mere Formuebeskatning til Kommunerne, saa maatte det tages paa en mere moderne og mere retfærdig Maade. Hvis man har denne Forestilling, siger jeg, kan man med Rette gøre Indvending mod hele den Betragtning, som det ærede Medlem for Fredensborg fremsatte, og som gik igen i den højtærede Ministers Foredrag, idet det nemlig blev sagt, at her var jo dog noget, som burde reformeres, og saa burde man begynde fra den ene Ende. Ja, hvis Tanken var den, at man ikke skulde komme til en Formuebeskatning i Kommunerne, en rationel moderne Formuebeskatning, men Tanken var den, at man vilde søge at komme til en ny Matrikel, saa kunde jeg under denne Forudsætning til Nød gaa

ind paa, at det Forslag, som her er forelagt, var at begynde fra en nogenlunde rimelig Ende. Men naar Tanken slet ikke er den, naar man — det tror jeg — er saa godt som enig om, at dertil ville vi ikke komme, det er ikke Maalet, vi stræbe efter, saa kan jeg ikke anerkende dette Argument, at man dog skal begynde fra den ene Ende, og da fra den svageste. Nej, saa bliver man nødsaget til at spørge: Er der nogen særlig, speciel Grund til at tage fat paa de udtørrede Søarealer fremfor f. Eks. de udtørrede Kærarealer eller opdyrkede Moser? Saa blev der sagt, at dette er kun smaa Strækninger. Nej, det er en Fejltagelse, der er store Mosekulturer her i Landet, og der bliver, som Aarene gaa, flere og større. Der er opdyrket meget betydelige Mose- og Kærarealer, som vedkommende Kommuner overordentlig gerne vilde have sat i Skat, hvis man ellers kunde anerkende det for retfærdigt. Der er alligevel en Parallel mellem et Terrain, som er sat til Takst Nul ved Matriklens Udførelse, og et Terrain, der er sat til Takst en eller anden ganske lille Brøkdæl; der er alligevel en virkelig Parallel her og ikke alene en Analogi — det følger det af sig selv, at der er, skønt den højtærede Minister benægtede det, der er en Parallel. Her maa jeg til det ærede Medlem for Fredensborg sige, at der gives intet her i Verden, der hedder absolute Paralleler; enten ere to Linier parallele, eller ogsaa er de ikke prallele; relativt og absolut parallele Linier — ça ne se trouve pas! (Afbrydelse.) Ja, men det er dog sandt. Jeg kan derfor ikke komme ud over, at jeg betragter dette Lovforslag som et Forslag, hvorved enkelte Personers eller Aktieselskabers — det er aldeles ligegyldigt, om disse ere rige eller fattige — økonomiske Tilstand forværres, fordi der er en hel Del, som mene, at de have Fordel af, at vedkommendes økonomiske Tilstand bliver forværret, men ikke fordi der er nogen retfærdig Grund til, at den Skat paalægges, som her bliver paalagt, og hvad angaar Sammenligningen med inddæmmede Areal fra Havet, saa har dette — det tillader jeg mig at tro, at jeg har vist — intet som helst paa sig, som den højtærede Minister ogsaa maa indrømme; thi Søterritoriet er Statens Ejendomsret eller i alt Fald Højhedsret undergivet, og det er derfor noget, som følger af sig selv — (Afbrydelse) ja, men det er ikke paa nogen Maade privat Ejendomsret undergivet — at Staten kan stille de Betingelser, den vil, for at private kunne sætte sig i Besid-